Ч. 109 Четвер 18 (30) мая 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державноі.

На вчерашнім засіданю Палати послів мотивував пос. Тучек зараз на початку засіданя пильне внесенє, жадаюче, щоби комісиї для реформи виборчої припоручити, щоби она зажадала справозданя від тайного підкомітету і щоби той проєкт ще перед Зеленими сьвятами взяти під нараду. Предсідатель комісиї для реформи виборчої пос. Відман заявив тогди, що справозданє може бути до завтра передане, а тогди буде зараз видруковане, роздане членам комісиї і зараз публично оголошене. По сім заявленю відкинула Палата пильність внесеня пос. Тучека 141 голосами против 65. — Пос. Скаля інтерпелював в справі заведеня примусового убезпеченя на случай старости і в справі заведеня примусового убезпеченя на случай старости і в справі відпочинку недільного приватних урядників. — Пос. Троль інтерпелював в справі соли для худоби.

Вчера відбуло ся засіданє постійної комісиї для реформи податкової і мало прийти під нараду внесенє пос. Діпавльного в справі забезпеченя права вибору тим, що доси платили 5 зр. податку, а тепер внаслідок реформи будуть платити меньший. Наради над сею справою не було, позаяк сам внесходавець Діпавльний не явив ся на засіданю. Опісля розпочала ся нарада над §. 217 закона податкового і нині буде продовжати ся дальше.

Тим способом відложено знову дві справи, котрі давали опозиції добру нагоду до звістної єї діяльности, на пізнійше. Оголошенє проєкту реформи виборчої наступить аж по Зелених сьвятах. Яко причину відложеня оголошеня реферату підкомітету подають ту обставину, що загальна дискусия над ним не скінчила би ся на однім засіданю, а що Палата послів вже завтра розпочинає ферії сьвяточні, то засіданє комісиї не могло би відбути ся і загальна дискусия була би перервана.

Рівночасно в вістями о відложеню тих справ надходять і непокоячі вісти о якійсь вже недалекій кризі. Говорять іменно, що до тої кризи пре не лиш справа реформи виборчої реформа податкова, на котру не хотять згодити ся консервативисти і готові при третім читаню против неї голосувати, але також ще й справа словеньскої ґімназиї в Цилеї та справа вибору бурмістра у Відни. В справі цилейскої ґімназиї буде лівиця голосувати против міністерства а тогди буде мусіла рішити ся, чи має ще й дальше остати ся в коаліциї, а в справі бурмістра у Відни ліберали не допустять вибору Люеґера і тогди треба буде хиба розвязати раду громадску. Але що відтак робити? Отсе питанє робить правительству також богато клопоту. З того всего виринає отже така комбінация: Теперішне правительство уступить а ґр. Таффе і давний міністер Штайнбах вернуть знову. Парлямент буде розвязаний. При нових виборах стратить ліберальна лівиця що найменше яких 30 мандатів, а тогди дасть ся завести нову комбінацию партий парляментарних, на котрій нове правительство буде могло оперти ся.

Справи краєві

(Проєкт будови зелізниці зі Львова до Винник.)

На послідній сесиї поручив Сойм Видїлови краєвому, щоби перевів з Правительством переговори о будову зелізничого полученя головної фабрики тютюну у Винниках зі стацию Львів головний дворець, замість проєктованої лінії фрахтової Винники Підбірці.

Заки Видїл краєвий міг розпочати переговори з Правительством в тій справі, надійшло з міністерства торговлї рішенє, що льокальна зелізниця не може бути будована на кошт держави, хиба єсли місто Львів і інтересовані приватні сторони покриють цілу надвижку коштів понад кошти будови проєктованої правительством довозової зелізниці з Підборець до Винник.

Натомість заявило міністерство торговлї, що підприємство зелізниці зі Львова до Винник моглоби відповідно до постанов закона державного з року 1894 одержати підмогу державну в висоти відповідаючій користям, які мав би з сеї зелізниці скарб державний, взглядно 90.000 зр. призначених для бічного шляху з Підборець до Винник.

Видїл краєвий поручив свому бюрови зелізничому, виготовити вступний проєкт та виказ доходности проєктованого шляху зелізничого Львів-Винники, — почім будуть переведені переговори з інтересованими сторонами і з правительством що-до обнятя сего шляху краєвою акцию по мисли краєвого закона з р. 1893, с. є. забезпеченя капіталу будови краєм в облїґациях першеньства.

Єсть гадка побудувати від рогатки Личаківскої в полученю з електричною зелізницею аж до Винник паровий або електричний трамвай, котрий нічною порою перевозив би товари, а в день особи. Очевидно, що кошти будови такого трамваю були би значно менші від будови звичайної зелізниці льокальної.

Однако будова зелізниці або трамваю може

---

1)

ПРОПАВША БРАЗЕЛЄТА.

Оповіданє з житя старинного Всходу

Сулеймана Гамі-бея.

Торговельна дорога з Дамаску до Єгипту через Палестину представляла на початку XIV століття перед Рідзвом Хр. образ часто дуже оживлений, богатий яркими красками, взагалі повний житя, руху. Майже що місяця на тій дорозї появляла ся пестра фантастично-живописна каравана, на котру з висоти своїх зелених горбків з цікавостию глядїли властителї виноградників, любуючи ся таким займаючим видовищем. Вітцї і дїди тих селян вже давно перед тим дивили ся, як на яке диво, на такі ріжноцьвітні, голосні і дзвенячі табори. В тих давних часах переходили туди иноді военні полчища і появляючи ся нагле, витолочували луги і ниви, нищили цьвитучі урожаї спокійних піль, але на ті товпи, в їх военного красотю, не було кому глядїти, бо місцеві селяни, переполошені наближенем таких орд, розбігали ся і укривали ся де могли; або в инший спокійнїйший час, відділ вояків проводив звичайні торговельні каравани, зложені з верблюдів і ослів, що несли набори арабских солодощів і ароматичних товарів. Правда, і в сїм часї, о котрім говоримо, тягнули ся по тій дорозї цїлі юрби верблюдів, тяжко обладовані всяким добром, добутим в глубинї Арабії, але такі на вид скромні купецкі гурти представляли ся цїлком бідно і нужденно в порівнаню до блискучих, шумних посольских караван, котрі в ті часи заєдно переходили з півночи на полудне і з полудня на півнїч, розносячи де треба прикази пісславших їх властителїв. Посли з дружиною їхали на благородних, баских конях, а саму каравану творили кріпкі, витревалі ослиці. Повномочники, люди близькі цареви і кождий з їх дружини виявляли цїлу розкіш і величавість своєї могучої країни — і така блискуча каравана оживляла сю старинну дорогу, надаючи їй мальовничий і пестрий вид. Ті, що стоячи правили гарними, легкими колїсницями, мали на собі дорогоцїнну одежу з рожевої материї, вишиваної голубими звіздами, або на відворот, звізди рожевої краски прикрашували голубу верхну одїж, а вузке спіднє одїнє, з довгими рукавами, було з найтоншої шовкової ткани жовтої краски; блискуча срібна перевязка на голові такого візника придержувала єго довге волосє, що спадало кучерями. Прислуга була одїта менше богато, але їй поручали везти пересилані дорогоцїнні подарунки, а ті подарунки були у кождого слуги в торбі, перевішеній через плече, або були сховані в мішках на хребті ослиць і ослів. Єсли лучало ся, що котрий пакунок розвязав ся, то зорке око не могло не замітити, як блищала на сонци золота ручка вази або якої иншої дорогоцїнної судини, що висунули ся з опакованя; а коли слуга заходив ся коло такого клунка, то в єго торбі щось так побрязкувало, що по звуці можна було догадати ся, що там ударяли о себе якісь дорогі річи з золота і срібла, прикрашені дорогоцїнними каменями.

Ті посольскі каравани виряджував і висилав могучий, богатий єгипетский фараон, до котрого приходили до Єгипту такі самі каравани; всї більші і менші володарі передної Азиї, Асириї і Вавилону, північної Сириї і Финикиї, Филистимского побережа, а також і єрусалимский первосьвященик Абді-таба стояли тоді в постійних і мирних зносинах з великим королем країни Нилю. В тім часї, до котрого відносить ся наше оповіданє, фараоном (королем Єгипту) був Напху-Ра або Аменготеп IV — замітний релігійний фанатик і поклонник сонця.

Однако ми займемо ся не самим єгипетским володарем, а одним з єго дворян, іменно слугою фараона, вірним, але погано оклеветаним Натаном-Ваалом, з котрим стала ся досить дивна пригода. Родом Хананеєць (по тодїшному кунахеєць) [1]), він ще в дїтиньстві дістав ся на єгипетский двір. Се так стало ся: рідний брат єго вітця, що займав важний уряд при первосьвященику Абді-табі, їхав з посольством до фараона, щоби випросити від него поміч (гроший і войска) против ворожих жителїв Хеврона, що

[1]) Так називали инакше жидів, від землї Ханаан (Палестини).

бути рішена аж по точнім розсліді шляху на місци і по виготовленю виказу догідности проектованої зелїзницї.

Львівска палата торговельно-промислова вибрала осібну комісию для справ будови зелїзницї Львів-Винники, а рівночасно віднесла ся з просьбою до Видїлу краєвого, щоби єї комісия могла порозумівати ся в згаданій справі з краєвим бюром зелїзничим, на що Видїл краєвий призволив.

Перегляд полїтичний.

Палата панів вибрала вчера своїх членів до спільних Делеґаций. Між иншими вибрано: гр. Ст. Баденього, бр. Ґавча, бр. Гельферта, Чедіка, Гавсвірта і Стадницкого.

На засїданю Ради зелїзниць державних ухвалено внесенє референта Лїнденгайма о заведенє цін їзди по 1·25 кр., 2·50 і 2·75 від кільометра. Внесенє се має характер компромісу і вотум довіря для ґен. Дирекциї.

На онодгашних зборах в сали музичного товариства у Відни ухвалено резолюцию, висказуючу нунцієві Аліярдіому повну честь а заразом і жаль з причини поступованя супротив него. Межи присутними на зборах були посли: о. Шайхер, Рап, Пляс, Роґль і Барвіньский.

Від американьского посла в Пекінї наспіла до Вашінґтону вість потверджаюча проголошенє на Формозї републики. Характеристичне єсть, що формоскі „републиканцї“ вивісили хоругов таку саму, яка єсть і хіньскою: золотий змій на синім поли. Здає ся однакож, що правительство хіньске не признасть сеї републики.

Новинки.

Львів дня 29 мая 1895

— **Відзначенє.** Антін Новаковский, вахмістр ц. к. жандармериї, комендант стациї в Белзаци, одержав срібний хрест заслуги з короною. Торжественне врученє хреста поручником жандармериї відбуло ся дня 21 с. м. в Раві рускій в присутности представителїв властий.

— **З перемиской епархії.** Деканом куликівским именований о. Василь Кокотайло, заступником декана о. Йосиф Пелех парох в Звертові.

— **Конкурси.** Видїл ради повітової в Богородчанах розписав конкурс з речинцем до 15-го червня на посаду окружного лїкаря в Богородчанах з річною платнею 500 зр. і додатком на кошти подорожи 318 зр. Округ санїтарний обіймає 318 громад.

— **Нова філїя товариства „Просьвіти“** — як ми вже доносили — завязує ся в Борщеві заходами головно адвоката дра Дорундяка. Сими днями головний видїл „Просьвіти“ одержав вже з Борщева поданє до ц. к. Намістництва о принятє до відомости статута філїї.

— **Льосованє посагів.** Дня 24-ого червня с. р. відбуде ся у Львові в каплици сьв. Софії перед полуднем льосованє з фундаций на посаги Ів. Антона Лукевича, Кароля Соботи, Єлисавети Чарковскої і Винкентія Пониньского. До перших трех будуть припущені крім дївчат-сиріт з заведеня сьв. Казимира у Львові також 10 инших, котрих предложить пробощ римо-кат. парохії сьв. Николая у Львові. До льосованя з фундациї В. Пининьского припущені будуть дївчата некончесироти, котрі докажуть, що они релїґії католицкої, з родичів вінчаних, уроджені і замешкалі в Галичинї, що вісїм лїт житя скінчили а не переступили 24-го року, що ведуть ся морально, учили ся релїґії, що убогі, а єсли родичі жиють, то родичі убогі і ведуть ся морально, або єсли не жиють, то не полишили нїякого маєтку. Убігаючі ся о припущенє до льосованя з тої послїдної фундациї мають внести поданя до Намістництва до 15-го червня 1895.

— **Благословенє нової мурованої церкви в Новосїльцях-Гнївош** відбуде ся дня 9 червня сего року.

— **Помноженє батальонів стрільців в Галичині.** В Галичинї стоять тепер залогою чотири батальони стрільців, однако в осени число їх має бути збільшене о три батальони і всї сім будуть приділені до бригад кінноти. Львівский батальон стрільців ч. 30 буде перенесений по осінних маневрах на постійний побут до Бродів.

— **Руско-народний театр** перейде з днем 29 мая з Жидачева до Товмача, де в четвер сего тиждня розпічнє ряд представлень. І так в четвер 30-го мая „Ой не ходи Грицю та на вечерницї“ народна драма зі сьпівами і танцями в 5 дїях; в суботу 1 червня „Модний жених“ комедия зі сьпівами в 4 дїях; в недїю 2-го „Украдене щастє“ народна драма д-ра Ів. Франка в 5 дїях; ві второк 4-го „Пташник з Тиролю“ комічна оперетка в 3 дїях; в четвер 6-го „Хата за селом“ або „Циганка Аза“ драма з повісти Крашевского в 5 дїях зі сьпівами; в суботу 8-го „Синобородий“ комічна оперета Офенбаха в 4 дїях; в недїлю 9-го „Вихованець“ народна комедия зі сьпівами в 3 дїях. — Надїємо ся, що Русини та й взагалї мешканцї Товмача і околицї щаро повитають гостину нашого театру і численно відвідувати будуть єго представленя. В Жидачеві, як з відтам пишуть, поводило ся театрови добре. В день, коли мало відбутись перше представленє вибух огонь в Жидачеві. Артисти цїлий день були помічні при гашеню огню, а вечером відограли представленє на дохід погорільців. Сим здобули они собі заслужено загальну симпатию в містї. В недїлю дня 19-го с. м. дав театр представленє на дохід будови церкви в Жидачеві.

— **Конскрипция в Боснї і Герцеґовинї** — як доносить ґазета Bosnische Post — скінчила ся в Сараєві і в цїлім краю дня 22 с. м. Вислїди спису з поодиноких повітів будуть переслані до головного стітистичного бюра аж около 15 червня, однако можна вже тепер в приближеню сказати, що населенє і число будинків збільшило ся від часу послїдного спису (в 1890 роцї) о 20 до 24 процент. Се на всякий спосіб сьвідчить о гарнім розвитку обох сих країв.

— **Убийство з причини любви.** Вчера розпочала ся перед судом присяжних у Львові карна розправа против льоская Павла Стшелецкого, що убив з любки і мести в мартї с. р. прачку Марию Вайдівну. Акт обжалованя так представляє сю справу: В 1894 роцї пізнав Стшелецкий Марию Вайдівну, що жила разом з старою матерію у Львові, залюбив ся в нїй, давав їй ріжні подарунки а вкінци осьвідчив ся. Тодї мала єму сказати Вайдівна, що она має вже судженого Василя Шпачиньского, котрий служить у ґенерала Мец-

---

часто нападали на Єрусалим, а що недалеко від Єрусалима лежало се місточко, де мешкала родина Натана, то стрик заїхав туди по дорозї і взяв з собою братанича, з котрим і прибув до Єгипту. Розумний, гарний хлопчик так сподобав ся фараонови, що він обіцяв дати свою поміч, але лише під услівєм, єсли при дворі єго т. є. фараона, будуть находити ся три найкраснїйші дївчата з Єрусалима а крім них конче маленький Натан.

Таким способом Натан, ще дитиною лишив ся в Єгипті, де єго виховали разом з синами місцевих достойників, хоч єго отець належав до простого стану і мав лише виноградник і оливковий садок. Живучи на чужинї, хлопчик часто згадував о чудеснїйріднїй долинї (ся долина лежала на північ від місточка Ветиля) і о милій тамошній місцевости, що називала ся Гупна — від рода винограду, який управляло тамошнє населенє. І в молодечих лїтах, коли образи дїтиньства блїднуть і затемнюють ся, Натан міг так само ясно і живо представити собі свій родимий кутик. Не треба й казати, як забило ся серце молодця, коли єму раз прийшло ся проводити посольску каравану, що мала іти через Палестину.... Натан їхав яко повірник фараона, а також яко переводчик — для тих місцевстий, де говорили єго рідним язиком. Однако єму не так скоро суджено було побачити Єрусалим і свою рідну Гупну, хоч они були недалеко від дороги до Сіхем [2]). Посольства від фараона їшли в ті часи по більшій части просто до Мезопотамії, відки нераз їшли й дальше — до Вавилону і Асура, причім вибирали не тяжку дорогу — через Єрусалим, а другу — іменно від филистимского міста Ґази вздовж морского берега.

Вже чотири рази був Натан в Дунїпі коло Дамаску і фараон був дуже вдоволений своїм повірником, виповнюючим як слїд давані єму порученя; дальше Дунїпа Натанови не доводило ся бути, бо тут зміняв єго другий повномочник, родом Сириєць; але коли четвертий раз Натан виходив з Дунїпа — серце єго наповнило ся радостию, бо тепер мав він вертати дорогою через Сіхем — до Єрусалима, куди мусїв завезти поздоровне письмо фараона.

Послїдні проміні заходячого сонця позолотили вершки Ефраімских гір, що полишили ся позаду каравани, а сама каравана, зложена з Єгиптян і Сирийцїв, з своїм начальником — Натаном, спускала ся по каменистій дорозї і під ніч дійшла до самітного жерела. Се миле місце, так і запрошуюче до віддиху, носить нинї страшну назву „Розбійничого кута“. Утомлена дневним походом, під палячими промінями сонця караванова дружина, не боячи ся нїякої небезпечности в тім місци, в нїякий спосіб не хотїла іти дальше т. є. до місточка Ветиля, а до него було ще дві години дороги. Молодий начальник мусїв уступити, згодити ся на нічлїг, і ось часть пакунків скоро розложено і так само скоро на зеленім лузї, під скалою, появили ся шатри; розставили вартових, а відтак люди займили ся приладженєм невибагливої але посильної вечері і приготовленєм того, що було потрібне для відпочинку, на який справедливо заслужили.

Не богато часу минуло, а вже цїла каравана лежала в глубокім снї, навіть вартові, уоружені мечем і списою, стояли нерухомо в легкій дрімотї; не міг заснути чи забути ся лише один чоловік з тої цїлої товпи — молодий Хананеєць.... Він не спав — по части тому, що єго наповняла радістю гадка о близькости рідної землї — атже Натан знав, що всї дорогі єго серцю, котрих він тілько лїт не бачив, тепер майже вже коло него; але ще і для того не міг він заснути, що в єго души ворушило ся якесь дивне, небувале чувство страху перед чимсь незнаним, грозячим небезпечностию.... І се причутє було таке сильне, що Натан не міг бути спокійним.

В Дунїпі каравана Натана стрітила ся з посольством від одного з могучих королїв з над Евфрату; се посольство везло дари єгипетскому цареви. Натанови удало ся намовити начальника сеї каравани, щоби з ним получив ся, хоч він знав, що посольству було близше і лїпше їхати на екрон і Аздод понад море, як серединою краю. Але тепер молодий Хананеєць, аж до самої Ґази (де обі дороги сходили ся) мусїв взяти на себе подвійну одвічальність; впрочім з другої сторони, получене двох каравани мало для обоїх дійстну вигоду, бо на випадок нападу розбійничої шайки була менша небезпечність, що їх ограблять: сорок людий могло скорше оборонити ся, як окремо двайцять пять (тілько було з над Евфрату) або чотирнацять Натанових Єгиптян.

„В Бозї надїя, що все піде добре — так роздумував Натан — але одно мене непокоїть — се той підозріний Гамід.... Дійстно лїпше вже мати до дїла з цїлою шайкою отвертих ворогів, як з одним тайним!... Сей підступний чоловік, що дістав ся на двір фараона з мінейского Ятріба таким самим хлопцем як і я, не може менї простити, що я єго випередив і займаю висше становище.... Він крім того ненавидить цїлою душею і Єгиптян! Я се напевно знаю.... Єму було би найприятнїйше пристати як богатому купцеви до каравани своїх земляків, а такі каравани приходять здалека сюди кождого року: ідуть через Гур-Ваал і дїставши ся до Єгипту, вигідно продають жерцям ладан і другі рідкі, дорогоцїнні товари. Гамід певне покинув би місто фараона, єсли би тілько безкарно міг забрати з собою як найбільше золота і инших дорогоцїнностий! Але Всемогучий

[2]) Сіхем, инакше Самария, було попри Єрусалим в старину другим головним містом Палестини, а то від часу як Палестина розпала ся на два окремі царства: Юдейске полудневе з столицею Єрусалимом, і північне Израільске з столицею Самариєю.

ґера у Відни і скоро звідтам верне, оженить ся з нею. Однако се не помогло, бо Стшелецкий став ще більше влізливий і грозив Вайдівній, що єсли она вийде за другого замуж, то він убе єї, жениха і себе. Дня 11 марта приїхав до Львова Шпачиньский. Коли Стшелецкий дізнав ся о тім, пішов до Вайдівної і остерігав єї, щоби відмовила Шпачиньскому, бо буде зле. Вайдівна не пристала на се і тоді Стшелецкий погладив єї по лици та сказав: „Отже будеш мати, чогось хотіла“. Того самого дня о 7-ій годині вечером взяв рушницю від свого пана гр. Ст. Дідушицкого, у котрого служив, зайшов до мешканя Вайдівної і там єї застрілив, а відтак зголосив ся сам в поліциї. Крім того обжаловує Стшелецкого прокураториа о крадіж різних річий на шкоду гр. Дідушицкого. Сими річами робив він Вайдівній подарунки, котра їх приймала.

— **Про обкрадене церкви в Рокитні** (під Львовом) подають такі близші вісти: Невислідженый доси злочинець дістав ся в ночи з 25 на 26-го с. м. до церкви крізь вікно, виломивши зелізною осию крати. Сподівав ся мабуть богатої добичи, але помилив ся, бо розбивши чотири колодки двох скарбон, знайшов в них лиш 3 зр. 9 кр. Крім того гроша забрав злочинець з великого престола пушку враз зі сьв. Дарами.

— **Кухарка-отруйниця.** З Мішкольца на Угорщині доносять, що в місцевости Береґ занедужав властитель більшої посілости, єго жінка і семеро дітий серед познак отровня. Мимо скорої лікарскої помочи померло двоє дітий, а всї другі остають в небезпечности утрати житя. Кухарка Бенчик, на котру упало підозрінє, допустила ся сего злочину, признала ся по своїм увязненю до вини і лише з трудом удало ся жандармериї уратувати єї перед розяренем товпи людий, котрі хотіли єї на місци убити. За причину злочиньства подала увязнена, що хотіла пімстити ся на своїй пани, котра на неї сварила.

— **Штучну бавовну** виробляють тепер з дерева ялиці. Старанно очищене з кори дерево ріже ся при помочи відповідно уладжених і дуже скоро порушаючих ся ножів на малі тоненькі трісочки, котрі відтак всипує ся до осібних станов, де трісочки виставляють ся на ділане водної пари. Відтак наливає ся на трісочки содового лугу і піддає ся їх на 36 годин сильному тисненю і огрію. По тім заміняє ся ціла деревна маса на целюльозу т. є. на масу, з котрої складає ся чиста бавовна. Щоби сїй целюльозї надати більшої еластичности, додає ся до неї трохи рициновoго олійку, казеїни і желятини. Відтак при помочи осібного приладу прядуть ся з сеї целюльози довгі нитки, з котрих можна виробляти найрізнійші материї, як з правдивої бавовни. Штучна бавовна така дешева, що правдива не може зрівнати ся з нею що-до ціни. З другої-ж сторони не можна штучної бавовни уважати за якесь лихе наслідуванє, бо складає ся она так само як і правдива з чистої целюльози.

— **Померли:** В Кропивнику старім, дрогобицкого повіта, Кароль Дзикович, учитель, в 41-ім році житя; — в Винниках під Самбором, Франц Сондецкий, властитель більшої посілости.

Господарство, промисл і торговля.

Приправи.

(Дальше).

5. Повила.

Повилами називаємо продукт із сливок завареных на густу масу. Товару сего минає ся у нас досить богато і він єсть длятого важний для нашої торговлї. З того взгляду єсть продукция повил також дуже важна і для нашого садівництва, а що она і в домашнім господарстві має велику вагу, то добре буде познакомитись близше з нею.

Повила робить ся із спілих здорових сливок, але не переleжалих, котрі вже попукали і по части стали вже ферментувати. Сливки полоче ся, обчищує з хвостиків і сипле ся у великі, добре побілені кітли і розварює ся їх, а відтак розварену масу перепускає ся через решета, щоби відділити від них кістки. Для домашного ужитку, коли повила робить ся на менші розміри, то кістки вибирає ся із сливок наперед, щоби не псувати перетиранєм решета. Розварені і перетерті через решета сливки смажить ся відтак на повила доти, доки з них аж не зробить ся густа маса. Цїла штука в робленю добрих повил єсть в тім, щоби їх добре усмажити. В тій цїли вимащує ся кітли, особливо сподом, воском або солониною, а то длятого, щоби розварена маса в самім початку смаженя ся не захопилась і не пригоріла. Скоро лиш повила зачинає ся смажити і під кітлами розложить ся сильний огонь, треба їх добре мішати умисно до того зробленими, довгими копистками, при чім треба на то зважати, щоби особливо сподом раз коло разу зрушувати масу а відтак і обгортати єї доокола. Скоро би маса пригоріла, що зараз дасть ся почути під кописткою, то тогди великий клопіт, бо смажене треба перервати, вилити масу, кітли добре обшкребтати і вимити та розпочинати смажене на ново. Чи повила добре вже усмажились, можна пізнати вже по їх чистости, а відтак ще пробує ся їх на ложку: зачерає ся і обертає ся єї; коли они ще виливають ся з неї, хоч би вже й згусли та тягнули ся, треба їх все ще смажити дальше, доти, доки вже при дальшій пробі не будуть виливати ся з ложки. Готові повила вибирає ся ще теплі і складає ся в чисті і добре випарені бочки, або при меншій скільности у великі камінні слої, котрі опісля всуває ся ще в теплу піч, щоби трохи зверха присхли. До повил для домашного ужитку можна додати ще трохи коріня як цинамону і звоздиків.

Добре усмажені повила можуть держати ся два і три роки. Добрі повила повинні бути солодкі, відповідно густі, без пригарків і зовсім чисті, без кісток і хвостиків із сливок та всілякої иншої нечистоти. Повила треба переховувати в сухім і продувнім місци (для домашного ужитку найліпше на поді), а в коморах або магазинах треба бочки з повилами ставити на якім підвисшеню або підкладати під них кльоцики, щоби они не натягили вохкости із землї.

— **Рух особовий і товаровий на державних зелїзницях.** Після послідного виказу ґенеральної Дирекциї зелїзниць державних перевезено в місяци цвітни с. р. на всїх шляхах власних і остаючих в зарядї зелїзниць державних загалом: 3,218.008 осіб, 2,018.533 тон товарів. Дохід з перевозу осіб і пакунків виносив: 1,887.200 зр., з перевозу товарів 5,084.870 зр., або разом 6,972.070 зр. Загальний дохід в цьвітни 1894 р. виносив 6,927.962 зр. В порівнаню з місяцем цьвітнем минувшого року виказує дохід в місяци цьвітни 1895 р. надвижку о 44.108 зр.

Телєграми.

Париж 29 мая. Француский пароход „Дом Педро“ розбив ся вчера недалеко Віґо, при чім утопило ся 110 людий по найбільшій части еміґрантів. Капітан і 25 моряків уратувало ся.

Лісбона 29 мая. На пароході, занятім при будові порту експльодував вчера котел і убив 6 людий.

Софія 29 мая. Стамбулов має бути сими днями арештованый. Слідство против него прибрало великі розміри.

Надіслане.

оборонить мене від того чоловіка і єсли сей чоловік тепер задумує що злого против мене— то єго затії будуть знищені рукою Всевишного. Коли-б лише не перешкодив мені сей ворог обняти мого старенького вітця!.. А я міг би ще нині за які дві години дістати ся полевою дорогою до Гупни, але.... обовязок перший: я маю і мушу простою дорогою завести мою каравану до Єрусалима.... А як се зроблю — ну, тоді буде можна повернути назад і полетіти на бистрім кони по милій, рідній долині і під ніч бути вже там, в спокійнім куточку, під вітцівским дахом... О Боже, як маю тобі дякувати за таку велику ласку для мене!“

Всьо було тихо — і нагле, коли Натан роздумуючи о Гамиді, представляв собі єго в виді шакаля — десь недалеко завив справжний шакаль; коні і осли занепокоїли ся, а й сам начальник каравани кинув ся від страху. Очевидно, що сей страх зараз проминув, а Натан навіть усьміхнув ся, коли погадав о своїм фальшивім переполоху, а що єму стало холодно — завинув ся ліпше в вовняне покривало і позіхнув від утоми. Помимо роздразненя, в якім находив ся, він вкінци таки заснув. Метушня і голосні крики розбудили єго: він гадав, що заснув на годину, а справді переспав кілька годин. Єсли з просоня здавало ся Натанови, що крик повстав з причини нападу розбійників, то тепер він в тім взглядї успокоїв ся: люди каравани добре виспали ся і відповідно до приказу свого начальника, виданого ще з вечера, повставали досьвіта і стали лагодити ся до дальшої дороги.

Коли всьо було зібране і попривязуване як перше — рушила каравана, наміряючи перейти до всходу сонця найбільше пусту і дику часть дороги від Сіхема до Єрусалима, бо до Ветильских височин можна було дістати ся лише по стрімкій стежці. Минувши темну долинку і видіставши ся на високе місце, Натан і єго товариші побачили чудову околицю: далеко під першими проміннями сонця, сияв вершок Римоньскої гори, а на боці від дороги розтягали ся живописні, ярко осьвітлені річні долини, з терасовими склонами гір, на котрих зеленїли смоквиниці і виноградники, що так привітливо манили до себе.

Єгипетский товмач Сирийців обернув ся до Натана з таким покликом:

— Сину, Ханаана, твоя земля се правдивий сад Божий!

Натан зворушений видом своєї рідної сторони, зіскочив з коня і припав лицем до землї, засилаючи смиренно молитву і прославляючи, з покритою головою Всевишного, котрому покланяли ся і єрусалимский Абді-таба, в своїй сьвященичій одежи, і єго, Натана, отець, повні щиросердечної віри. За примірoм свого начальника пішли і Єгиптяне: не голосно, але виразно залунала їх похвальна пісня, котру зложив сам фараон.

І Сирийці мимохіть стали на вколїшки, хоч сумнївали ся, чи добре поступають, молячи ся своїм богам разом з тими, котрі покланяли ся иншим, але торжественна хвиля спонукала їх покинути сї сумніви.

Недалеко від Ветиля лежала купа каміня значної величини зложених в півокруг. Як люди собі оповідали, мав сей камінний круг зробити патриярх Яков — і то на тім місци, де спав і бачив у снї ангелів, сходячих з неба. Недалеко від того круга і майже припертий до пня старого вузловатого оливного дерева, стояв подовговатий, заокруглений зверха камінний памятник з написею: Богу Всевишньому, вирізаною єрусалимскими первосьвященикамн.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.